

متن پرسش

در جایی فرمودید: « بسیاری از متون گرانقدر ما مانند «مناجات شعبانیه» و قسمت دوم مناجات امام حسین «علیه السلام» در روز عرفه، سلسله سند ندارد ولی به گفته آیت الله جوادی مگر می شود این نوع معارف جز از سرچشمه شخصیت های معصوم صادر شود؟» سوال این جاست، شخصی که مثلاً به یک هزارم از علم اهل بیت (بر فرض محدود و معدود بودن علم حضرات) دست یافته و مثلاً در رتبه ی پنجاه است، مگر می تواند از دیدن علم فردی که به یک صدم از آن علم دسترسی دارد و در رتبه ی بیست قرار دارد، بفهمد آن علم مربوط به معصوم است یا پایین تر از معصوم و بالاتر از خودش؟

کودک دبستانی که با دیدن جزوه ی دو سال بالاتر از خود، پرریزان می شود می تواند بگوید این عجائب جز از پرفسور تمام این علم نیست؟ اساساً این سبک مواجهه مخدوش است، مرحوم آیت الله بهجت می فرمودند اضافه ی دعای عرفه را خود مرحوم سید بن طاووس در خواب به یکی از اولیا فرموده اند انشای خودم بوده، مگر جناب اصغر طاهرزاده که با دیدن ادعیه ی مرحوم سید نمی تواند بفهمد از معصوم است یا از سید یا از زراره یا از حبیب بن مظاهر، فقط می فهمد من خیلی پیش این متن کوچکم، خب مشخص ست، حال چطور هرچه که تعجبتان را برانگیخت به معصوم و خدا نسبت می دهید؟ هر تحلیل برگ ریزان از رهبری را مربوط به این می دانید که رهبری زبان خداست، هر دعایی که خیلی برای من کوچک حقیر بزرگ است را کلام معصوم انگاشته، هر شعری که تعجبم را برمی انگیزد اصول اصول دین و لا یمسه الا المطهرون می دانم. این شیوه را عقل سلیم می پذیرد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: البته این مربوط به خود انسان است که وقتی افرادی مانند حضرت امام خمینی «رضوان الله تعالی علیه» و آیت الله جوادی متوجه ادعیه ای هستند که مستند از معصوم است، تشخیص می دهند ادعیه ای مانند مناجات شعبانیه و قسمت دوم مناجات امام حسین «علیه السلام» نمی تواند جز از همان سرچشمه ای صادر شود که آن ادعیه دارای سند صادر شده است. مضافاً آن که ما در روایات خود داریم اعتماد به خواب، به خودی خود نمی تواند حجت باشد.

معروف است که مرحوم محقق حلی - از اکابر فقهای شیعه - چند شب پشت سرهم در خواب می دید که به او گفته می شود: فردا دیوانه ای وارد مسجد می شود، او را از مسجد اخراج نکن.

مرحوم محقق بر خلاف آنچه در خواب می دید، وقتی آن دیوانه وارد مسجد می شد، طبق دستورات دینی عمل می کرد و او را از مسجد اخراج می نمود و به خواب خود اعتنا نمی کرد و می گفت: اگر پنجاه مرتبه هم این خواب تکرار شود، چون خواب حجّت شرعی نیست به آن اعتنا نمی کنم و طبق حجّت شرعی که در دست هست (روایات معتبره) دیوانه را از مسجد بیرون خواهم کرد. از آن زمان به او لقب محقق داده شد.

موفق باشید